

Arrest

nr. 104 741 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de provincie Pansjir. U bent een Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. U bent opgegroeid in Kabul en u heeft uw middelbaar onderwijs in Kabul stad doorlopen. U spreekt zowel Dari als Engels en u werkte voor een firma, Jamal Nasim International Transit Co. Ltd, die olie leverde aan de Amerikanen. Uw werk bestond uit administratieve taken, alsook rapporteerde u over incidenten met de vrachtwagens van de firma.

Gedurende de periode dat u werkte voor de firma kreeg u drie dreigtelefoontjes. U nam dit echter niet serieus en u bleef gewoon verder werken. Op een dag werd u echter ontvoerd toen u onderweg was naar de firma Red Star, een firma waarmee het bedrijf dat u in dienst nam een

samenwerkingsakkoord heeft. U werd meegenomen in een taxi en uw ontvoerders droegen een politieuniform. Zij vroegen u naar uw identiteit en waar u werkte en vervolgens werd u meegenomen naar een ondergrondse plaats. Daar bleef u ongeveer 29 dagen. Elke dag of elke andere dag kwamen ze naar u en uw drie medegevangenen en sloegen ze jullie en beschuldigden ze jullie van spionage. Op een keer werd u zo hard geslagen dat u flauw viel. U werd wakker in een kuil en u zag dat uw drie medegevangenen dood waren. U kon zelf nog stappen en aan de weg deed u teken naar een passerende taxi. De chauffeur liet u instappen en bracht u terug naar Kabul. Toen u thuis aankwam, nam uw oom u onmiddellijk mee naar het ziekenhuis. Daar verbleef u een maand. Nadien bleef u nog twee maanden of twee maanden en een half bij uw oom, waarna u met een smokkelaar het land verliet. Op 13 december 2011 diende u een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een originele taskara, een origineel schoolcertificaat, een kopie van een certificaat van Red Star, foto's van littekens die u heeft, drie originele certificaten waarop staat dat u Engelse les volgde. Een origineel attest dat u werkte voor J.N.T International Transit Co.Ltd en een kopie van een certificaat van Red Star aan T.(...) F.(...) van de JNT Transport Company. Verder legde u een attest van Dr. Cl. Dawance van het Rode Kruiscentrum, een doktersattest van Jean-Pierre Christophe en medische documenten van het CHR Citadelle en het universitair ziekenhuis in Luik neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het niet geloofwaardig dat u drie dreigtelefoontjes simpelweg bestempelde als een 'grap', hoewel u naar eigen zeggen bedreigd werd omdat u volgens de beller 'samenwerkte met' en 'spioneerde voor' de Amerikanen (CGVS, p. 8, 9, 10). U gevraagd naar de reden voor uw zeer laconieke houding, verklaarde u dat Kabul stad veiliger is dan andere plaatsen, dat u een goed inkomen had en dat uw familie allicht jaloers was en u wou jennen. Op een later ogenblik stelde u ook dat de bewering van de man aan de telefoon fundamenteel onjuist was. U had een goed inkomen en u spioneerde niet. Derhalve geloofde u ook niet in de dreigtelefoontjes (CGVS, p. 11-12). Al deze verklaringen die u geeft om uw eigenaardige reactie tegenover de dreigtelefoontjes te verantwoorden, rijmen niet met de Afghaanse context waarin geweld en intimidatie nog steeds schering en inslag zijn. Er kan niet het minste geloof gehecht worden aan het feit dat u één, twee of drie- het aantal is op zich een irrelevant gegeven sinistere telefoontjes waarin u rechtstreeks bedreigd wordt met de dood, afdoet als onbelangrijk.

Deze vaststelling wordt verder versterkt door de volgende verklaringen die u aflegde. Ten eerste heeft u er geen enkel idee van wie er telefonisch contact met u opnam. U zou via 'stemherkenning' geprobeerd hebben om de beller te achterhalen, maar op geen enkele andere wijze ondernam u enige actie (CGVS, p. 12). U zou slechts uw ouders geïnformeerd hebben en zij adviseerden u 'op te passen' (CGVS, p. 12). Met andere woorden heeft u niet rechtstreeks gepolst naar familieleden die achter deze ongein zouden zitten. Meer nog, het gesprek met uw ouders leerde u dat u moest 'oppassen', waardoor u aangeeft dat uw ouders niet geloofden dat dit een kwajongensstreek was. Het is dan ook volledig onbegrijpelijk dat u ondanks de dreigtelefoontjes en de raad van uw ouders geen extra veiligheidsmaatregelen nam, een houding die volledig onverklaarbaar en ongeloofwaardig is in de omstandigheden die u schetste. Ten tweede is het niet logisch dat u zo achteloos reageerde op een dreigtelefoontje en u zelfs uw familie verdacht van plagerijtjes, terwijl u al twee jaar werkzaam was in het bedrijf (CGVS, p. 4). U dan ook gevraagd waarom iemand na twee jaar opeens grapjes zou willen uithalen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11). Elke logica in uw redenering is dan ook zoek. In de levensbedreigende situatie waarin u zich bevond kan er verwacht worden dat u zich wel degelijk zorgen zou maken, dat u informatie zou inwinnen over uw vijand en dat u zich koest zou houden. Uw verklaringen kunnen dan ook bezwaarlijk geloofwaardig geacht worden.

Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u, ook al was het indirect, in contact kwam met de Amerikanen of de buitenlanders. U noemde de firma 'Red Star', maar u slaagt er niet in om informatie te geven over het bedrijf of van de contracten die uw bedrijf met Red Star had. U gevraagd naar de naam van de baas van dit bedrijf, kunt u slechts stellen dit niet te weten. U gevraagd om het bedrijf te beschrijven, stelt u het niet te weten, het was een bedrijf in Bagram, verder weet u er niets van. Gevraagd naar de aard van de contracten die jullie met dit bedrijf hadden, kunt u hier andermaal geen antwoord op geven (CGVS, p. 7-8). De enige informatie die u geeft is een beschrijving van waar de firma gevestigd is en de naam van een vrouw (CGVS, p. 7). Gezien u verklaarde in Kabul te wonen, is het echter mogelijk om te weten waar een bepaalde firma gevestigd is zonder dat hier ook maar contact voor nodig is. Bovendien is een wegbeschrijving iets dat gemakkelijk te achterhalen

en communiceerbaar is en u het evengoed gewoon gehoord kan hebben. Een wegbeschrijving volstaat niet om uw contact met deze firma te bewijzen. De naam van de vrouw, V.(...), is een ander gegeven dat niet kan overtuigen. Eénieder kan een enkele naam geven en naar deze persoon verwijzen als 'contactpersoon' (CGVS, p. 7, 10-11). Het is het gebrek aan andere informatie dat er duidelijk op wijst dat u geen contact had met deze firma (CGVS, p. 7-8). Er is dan ook geen enkel verband te vinden tussen uzelf en de Amerikanen, waardoor het niet geloofwaardig is dat u ooit gecontacteerd geweest zou zijn omwille van deze samenwerking. Uw asielrelaas is allerminst plausibel.

In de kantlijn van bovenstaande vaststellingen dient er ook opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat uw collega's nog steeds werkzaam zijn voor het bedrijf, ook de baas zet zijn werk volgens u voort (CGVS, p. 6). Indien het bij de taliban geweten is dat het bedrijf samenwerkt met de Amerikanen, en u beweerde dat de taliban wel degelijk op de hoogte waren van deze activiteiten, dan kan er aangenomen worden dat de baas en uw andere collega's evenmin buiten schot bleven. Het is dan ook opmerkelijk dat u meende dat zij nog gewoon aan het werk zijn in Afghanistan. U later tijdens het gehoor gevraagd of uw baas problemen had met de taliban, ontkende u dit opnieuw (CGVS, p. 14). Hiernaar doorgevraagd stelde u dat hij een belangrijke persoon is en beschermd wordt (CGVS, p. 14). Dat persoonlijke bescherming in Afghanistan daarom nog geen veiligheid biedt is algemeen geweten afgaande op het aantal gouverneurs of prominenten die in Afghanistan omkomen bij aanslagen. U daarom meerdere vragen gesteld, verklaarde u plots dat u niet weet of uw baas of collega's bedreigd werden. U zou hier nooit naar hebben gevraagd (CGVS, p. 14). Uw verklaringen wekken wederom de nodige verbazing. Niet alleen wijzigd u uw verklaringen doorheen het gehoor, er wordt ook vastgesteld dat u geen gesprek heeft gehad met uw baas of collega's omtrent uw problemen en het is duidelijk dat u ook na uw ontvoering en uw vlucht geen moeite heeft ondernomen om na te gaan hoe het met uw ex-collega's gesteld was. Het is niet geloofwaardig dat u in het vizier genomen werd door de taliban, terwijl het uw baas was die contracten afsloot met de 'Amerikanen' (CGVS, p. 7-8). Andermaal kunnen uw verklaringen niet overtuigen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een originele taskara, een origineel schoolcertificaat, een kopie van een certificaat van Red Star, foto's van littekens die u heeft, drie originele certificaten waarop staat dat u Engelse les volgde. Een origineel attest dat u werkte voor J.N.T International Transit Co.Ltd en een kopie van een certificaat van Red Star aan T.(...) F.(...) van de JNT Transport Company. Verder legde u een attest van Dr. Cl. Dawance van het Rode Kruiscentrum, een doktersattest van Jean-Pierre Christophe en medische documenten van het CHR Citadelle en het universitair ziekenhuis in Luik neer.

Wat betreft uw identiteit, uw schooldiploma en de certificaten van de Engelse les, kan er gesteld worden dat uw identiteit, noch de door u gevolgde opleidingen in twijfel getrokken worden. Aangaande uw beroepswerkzaamheden dient er opgemerkt te worden dat u misschien wel degelijk in een administratieve functie voor een oliebedrijf gewerkt heeft, echter niet dat u indirect of direct in contact kwam met buitenlandse afnemers van deze olie en dat u omwille daarvan problemen kreeg. Wat er ook van zij, het is niet bewezen dat u voor JNT Transport gewerkt heeft, ook al legde u hier een origineel document van voor. Valse Afgaanse documenten kunnen immers gemakkelijk en op eenvoudig verzoek verkregen worden (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Hetzelfde betreft de kopie waaruit zou moeten blijken dat het bedrijf waarvoor u werkte een contract had met de firma Red Star. Bovendien is dit document een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Zulke 'authentieke' documenten hebben slechts een bewijswaarde indien ze worden aangevoerd in het kader van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Ten slotte bewijzen de medische documenten die u neerlegde evenmin uw verhaal. Uit de documenten blijkt immers dat u littekens vertoont op uw lichaam waarvan de oorzaak velerlei kan zijn en daarom niet uw asielrelaas staven. Het feit dat u musculaire problemen heeft en minder energie, kunnen evenmin toegeschreven worden aan de feiten die u aanhaalde voor uw asielrelaas. Er is geen objectieve oorzaak-gevolgtrekking in uw geval. Uw asielrelaas blijft onaannemelijk, ongeacht de medische documenten die u neerlegde.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. De vader van verzoeker werkte in de provincie Pansjir voor de Russen voordat ze naar Kabul verhuisden. Daardoor werden ze in Pansjir anders bekeken, onder andere door hun familie. Bijgevolg dacht verzoeker dat de dreig telefoons van neven van hem kwamen. Iedereen kon die dreig telefoontjes hebben gepleegd. Verzoeker wist dan ook niet waar hij moest beginnen zoeken om te achterhalen van wie ze kwamen en hij kon de stemmen niet herkennen. De ouders van verzoeker zeiden dat het iemand van de familie kon zijn en raadden hem aan voorzichtig te zijn. Afghanistan zit al jaren in een moeilijke en gevaarlijke situatie en mensen leren leven met deze situatie. Als ze dan eindelijk een goede job vinden, geven ze dat niet op bij de eerste moeilijkheid. Verzoeker had op dat moment juist een nieuwe auto gekocht en het kon zijn dat dat iemand de ogen uitstak. Verzoeker moest daarnaast enkel leveren aan het bedrijf Red Star. Het is dan ook logisch dat hij enkel kan vertellen hoe hij daar moest geraken en met wie hij daar contact had. Hij kreeg telkens een ontvangstbewijs van een Filipijnse vrouw met de voornaam 'Wing'. Verzoeker kon wel veel details vertellen over zijn eigen bedrijf, bijvoorbeeld hoe de prijs van olie werd bepaald. Er was overigens een groot verschil tussen verzoeker en zijn collega's. Hij kwam in contact met de Amerikanen omdat hij moest leveren aan Red Star, terwijl zijn collega's op kantoor bleven. Verzoeker had zijn baas op de hoogte gebracht van de problemen en deze had geantwoord dat hij verzoeker geen veiligheid kon

geven, wel werk. De directeur van zijn bedrijf heeft verzoeker geholpen zijn reis naar België te betalen. Verzoeker werd ontvoerd en mishandeld door de taliban en kan de bescherming van zijn land niet inroepen omdat de autoriteiten niet in staat zijn afdoende bescherming te leveren.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Pansjir en groeide op in de hoofdstad Kabul. In Kabul zijn er tot op heden nog steeds aanvallen en veiligheidsincidenten. De veiligheidssituatie kan allerminst stabiel genoemd worden en het is geenszins uitgesloten dat er burgerslachtoffers vallen. Objectieve bronnen tonen aan dat het aantal slachtoffers onder de burgers nog steeds zeer hoog is en in de provincie Kabul komen veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen en moord bijna dagelijks voor. Tevens is het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. Ook al neemt de ernst van het gewapende conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren en de levensomstandigheden blijven mensenwaardig. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is blind voor de werkelijkheid.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, een rapport van UNHCR, het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland en een aantal persartikelen.

Per brief van 15 mei 2013 bezorgt verzoeker de Raad de volgende stukken: een verklaring van de heer J. R., Country Manager van het bedrijf Red Star Enterprises Limited, een brief van de Amerikaanse ambassade en het bewijs van DHL waarmee verzoeker deze stukken heeft ontvangen uit Afghanistan.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst is het niet geloofwaardig dat verzoeker na drie dreigtelefoontjes nog steeds dacht dat het om een grap ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8, 11 en 12). Verzoeker stelt dat hij dacht dat zijn familie jaloers was en daarom grappen met hem probeerden uit te halen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Verzoeker kan echter niet verklaren waarom zij dit zouden doen nadat hij daar al twee jaar aan de slag was, wat ook geenszins logisch zou zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 11). Bovendien ondernam verzoeker op geen enkele manier enige actie om te achterhalen van wie de telefoontjes afkomstig waren, hoewel hij de stemmen niet kon herkennen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Ook nadat zijn ouders hem geadviseerd hadden om voorzichtig te zijn ondernam verzoeker niets om zichzelf te beschermen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Het feit dat verzoeker vond dat de beschuldigingen niet juist waren aangezien hij niet spioneerde, doet geenszins afbreuk aan deze vaststellingen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader in de provincie Pansjir werkte voor de Russen, waardoor zij anders bekeken werden door onder andere hun

familie, stelt de Raad dat dit slechts een loutere *post factum* bewering is, die overigens geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Ook de bewering van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij net een nieuwe auto had gekocht en dat dit misschien iemand de ogen uitstak, is slechts een loutere speculatieve *post factum* verklaring. Het feit dat iedereen die dreigtelefoontjes kon gepleegd hebben, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij pogingen zou ondernemen om erachter te komen van wie deze oproepen uitgingen zo hij deze werkelijk zou hebben ontvangen.

Daarnaast slaagt verzoeker er geenszins in te overtuigen dat hij effectief in contact kwam met de Amerikanen of de buitenlanders. Zo stelt verzoeker dat zijn bedrijf een partnerschap had met het bedrijf 'Red Star' (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoeker kan echter geen enkele informatie geven over dit bedrijf of over de contracten die zijn bedrijf met dit bedrijf had (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7-8 en 10-11). Zo weet hij enkel dat het een bedrijf in Bagram was, maar weet hij niet welk soort bedrijf het was, wie de baas van het bedrijf was of wat voor soort contract het bedrijf waarvoor hij werkte had met de Amerikanen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verder nog stelt dat hij wel details kon geven over zijn eigen bedrijf en over hoe de prijs van olie bepaald werd, stelt de Raad dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over 'Red Star' en het contact met de Amerikanen en de buitenlanders in het algemeen, wat aan de basis zou liggen van zijn beweerde problemen, aangezien dit de reden was voor de dreigtelefoontjes (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10).

Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent zijn beweerde ontvoerders. Zo weet hij niet wie zij waren, weet hij niet of zij hem kenden en weet hij niet wat zij van hem wouden door hem te ontvoeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker dergelijke vage verklaringen aflegt. De Raad stelt vast dat van iemand die beweert 29 dagen vastgezet te hebben redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij hierover concrete verklaringen zou kunnen afleggen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Tevens stelt verzoeker dat zijn baas en zijn collega's zich nog steeds in Afghanistan bevinden en nog steeds voor het bedrijf werken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Bovendien stelt verzoeker eerst dat zijn baas geen problemen had met de taliban omdat hij een belangrijke persoon was met een lijfwacht en een kogelvrije wagen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat ook belangrijke personen bedreigd worden in Afghanistan, wijzigt verzoeker echter zijn verklaring en stelt hij niet te weten of zijn baas ooit bedreigd werd of niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Ook aan andere collega's zou hij nooit gevraagd hebben of zij ooit problemen hadden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14), hoewel hij eerder in het gehoor stelde dat zij geen problemen hadden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het grote verschil tussen hem en zijn collega's was dat hij in contact kwam met de Amerikanen terwijl zijn collega's op kantoor bleven, stelt de Raad dat dit de bovenstaande vaststellingen geenszins kan weerleggen. Verzoeker verklaarde immers dat de baas van zijn bedrijf contact had met de Amerikanen en dat hij alle contracten met hen bepaalde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7-8).

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelooftwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het aanvraag worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bijgevolg kan geen bewijswaarde worden verleend aan de door verzoeker neergelegde verklaring van de heer J. R. en de brief van de Amerikaanse ambassade. De Raad stelt overigens vast dat de brief van de Amerikaanse ambassade een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ook blijkt hieruit slechts dat de firma Jamal Nasim International Co Ltd. heeft gecontracteerd met de firma Red Star. Dit document toont geenszins aan dat verzoeker er was tewerkgesteld en ten gevolge hiervan de aangehaalde problemen heeft gekend. Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk voor het bedrijf Jamal Nasim Transit Company Ltd. heeft gewerkt zoals blijkt uit de neergelegde verklaring van de heer J.R. van de firma Red Star Enterprises Limited, dan nog toont verzoeker niet aan dat hij effectief in contact kwam met de firma Red Star Enterprises Limited of met buitenlanders en ten gevolge hiervan de aangehaalde problemen zou hebben gekend. Ook het bewijs van DHL waarmee verzoeker deze stukken heeft ontvangen uit Afghanistankunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012; SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012), blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, het rapport van UNHCR, het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 en de persberichten die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Kabul en Afghanistan en bevestigen dat burgers het

slachtoffer kunnen worden van aanslagen die hoofdzakelijk gericht zijn tegen high-profile doelwitten, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven. Bovendien stelt verzoeker zelf dat Kabul over het algemeen veilig is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11).

Waar verzoeker verwijst naar de leefomstandigheden dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF